

(English Below)

Betydningen av brannen i Notre Dame

Av Alt Går Bra

Paris, 16. april 2019

Det var ikke enda et terrorangrep, som tragisk nok er blitt stadig mer dagligdags. Det var ikke russerne, heller ikke de gule vestene, slik enkelte konspirasjonteoretikere vil ha det til. Det var ikke en naturkatastrofe, slik noen av dem som bekymrer seg over klimakrisen forventet. Og det var ikke, iallefall ikke beviselig, Gud som sendte et varsel om våre feilspor, slik noen troende mener. Dagen derpå er det siste nye at trediver arbeidere som tok del i restaureringsarbeidet på Notre Dame er tatt inn til avhør. Vi får høre at det er en elektrisk kortslutning som ser ut til å ha vært den utløsende årsaken til brannen. Mens flammene fremdeles slikket opp fra taket, begynte myndighetene å planlegge rekonstruksjonen. “Vi skal bygge den opp igjen sammen!” var president Macrons ord. Bladet så ut til å være snudd allerede. Det er nok sannsynlig at noen arbeidere og sannsynligvis også selskapet som var ansvarlig for restaureringen blir funnet skyldige. Men ligger det noe mer i betydningen av brannen i Notre Dame?

Den daglige rutinen

Atelieret vårt er få meter fra katedralen, så Notre Dame er en del av våre dagligliv. Vi holdt på å pakke sammen for dagen når vi la merke til en foruroligende lukt. Vi åpnet vinduet og så det

surrealistiske skuet, røyken, flammene. Notre Dame er for oss mye mer enn et mesterverk som vi beundrer i lys av vår profesjon. Med kirkeklokkene som markerer vår daglige rutine, har Notre Dame overblikk over våre daglige bevegelser fra tidlig morgen til sent på kveld. Røyk, flammer, brannfolk, politi som blokkerer både fotgjengere og bilisters bevegelser, TV-team og folkemengder som stimler sammen av bekymring og nysgjerrighet for å få et glimt av den brennende katedralen.

Å bli værende i atelieret virket ikke fornuftig; å gå ut så ikke helt enkelt ut. Dager senere er nabolaget fremdeles i ulage med stengte metrostasjoner, et uvanlig antall skuelystne som forsøker å komme så nærme mulig katedralen og trofaste troende som samles for å synge til Jomfru Maria, som Notre Dame de Paris (Vår Frues Kirke i Paris) er dedikert til.

Hastverket

Resten av historien er velkjent. Hvilke kunstsatter og religiøse relikvier som er tapt og hvilke som er reddet, kondolansene fra alle deler av kloden, donasjonene og usikkerheten om rekonstruksjonen - selv om realistisk sett hvordan og når dette kan skje vil ta litt tid å finne ut av. Alt går veldig fort, altfor fort. Akkurat som resirkulerings-verdenen vi lever i, er vi pinet av rastløs higen etter hva som kommer etterpå. Ingen tid til å tenke seg om. Ingen tid til å sørge. Kanskje det er her vi finner deler av svaret på både betydningen av og årsaken til brannen i Notre Dame.

Kortslutningen

Flammene tok for seg av delikatessene i form av tusen år gammel eik, den som utgjorde flettverket i tre som har gått under navnet "skogen". Mens taket forsvant i flammehavet, sto steinveggene igjen. Utallige etterforskere, myndigheter og eksperter vil bekrefte at det var en elektrisk kortslutning (eller noe lignende) som var årsaken til brannen i Notre Dame. Men var det så enkelt som en elektrisk kortslutning?

I allefall kan vi i all sannferdighet bekrefte at det liviske språket er utdødd ettersom Grizelda Kristina, som var den siste gjenlevende livisk-talende i Latvia, døde i 2013. Men er det sant at det liviske språket er utdødd på grunn av Kristinas død? Det liviske språket forsvant på grunn av en rekke kompliserte historiske faktorer som resulterte i utilstrekkelige nødvendige ressurser til å holde dette språket ved like.

I dagens Frankrike, i Norge, i Europa og andre steder er viktige ressurser satt til side for produksjon og konsum av visse goder som vi er altfor kjent med til at det er nødvendig å liste dem opp her. Ivaretagning av kulturelle kulturskatter har ikke i skrivende stund funnet en plass på den listen.

Prisen

"Vi må bli klar over at statens politikk, og i dette tilfellet kommunens, langt fra er ideell når det kommer til kulturminnevern. Notre Dame er bare toppen av isfjellet, kirker i Paris er ikke vedlikeholdt, de kolliderer. Det er dette som er dramaet." sa kunsthistoriker Jérôme Delaplanche. Presidenten for Senter for nasjonale monumenter, Philippe Bélaval, forklarte at "Hvis vi øker sikkerhetsstandardene, blir restaurering altfor dyrt. Vi må unngå en situasjon hvor for strenge sikkerhetsstandarder fører til at det blir enda mer vanskelig og unntaksvis at vi er i stand til å gjennomføre en storskala restaurasjon."

Tristheten

Noen mediekkanaler har kalt brannen i katedralen Kulturminnevernets 11. september. Effekten av flammehavet i Notre Dame skiller seg fra de geopolitiske endringene vi ellers erfarer. Som Victor

Hugo sa det i sin profetiske roman *The Hunchback of Notre Dame*: “monstre ble vekket fra steinens søvn av flammene.” Paris har ikke vært så trist siden Charlie Hebdo og Bataclan - drapene. Dette er derimot en annen type tristhet. Stille folkemengder med parisere og turister, kristne og ikke-troende samler seg rundt sperringene som avgrenser tilgangen til katedralen. Det er ingen ofre å sørge over eller overgripere å beskyldes. Folk kommer sammen, spontant og uoppfordret. Blant tusener av anonyme mennesker, en uvant følelse av omsorg.

The Meaning of the Burning of Notre Dame

By Alt Går Bra

Paris, April 16, 2019

It was not one of the sadly increasingly common terrorist attacks. It was not the Russians, nor the Yellow Vests, as many conspiracy theorists would want it. It was not a natural disaster, as some worried about the environment would expect. And it was not, at least that it could be proved, God warning us of our wrongdoings, as some believers would have it. As of the day after, the latest news is that thirty workers, part of the team restoring Notre Dame, are being interrogated. An electrical short circuit seems to have been at the root of the fire. The authorities began planning

the reconstruction as the flames were still alive. “We will rebuild it together!” were the words of President Macron. The page seems to be flipped already. It is likely that some workers and probably also the company in charge of the restorations will be found guilty. But what is the meaning of the burning of Notre Dame?

The Routine

Our atelier is a few meters from the Cathedral, so Notre Dame is part of our daily lives. We were wrapping up for the day when something began to smell wrong. We opened the window and saw the surreal spectacle, the smoke, the flames. Notre Dame is for us much more than a masterpiece that we as artists admire. With its bells punctuating our daily routines, Notre Dame oversees our ins and outs from the sunny mornings till late in the night. Smoke, flames, firefighters, police blocking the passage of pedestrians and vehicles alike, television crews, and crowds of concerned people flowing to the area to get a glimpse of the burning Cathedral. Remaining in the atelier did not seem wise; leaving did not look easy. Days later, our neighborhood is still in distress with closed metro stations, an unusual number of visitors trying to approach the Cathedral, and faithful worshippers gathering to sing to the Virgin Mary, to which Notre Dame de Paris (Our Lady of Paris) was dedicated.

The Rush

The rest are known facts, what works of art are lost and what saved, the worldwide condolences, the donations, and the certainty about reconstruction—even if how and when this will happen might more realistically take some time to determine. Everything moves fast, too fast. Just like the world of recycling we live in, we are devoured by the anxiety of the what-is-next. No time to ponder. No time to mourn. Perhaps here lies part of the answer about both the meaning and the cause of the burning of Notre Dame.

The Short Circuit

The flames fed of the delicacy of the millenary oak composing the wooden latticework, nicknamed the forest. While the roof thus vanished, the stonewalls remained. Hundreds of investigators, authorities, and experts will keep affirming that an electrical short circuit (or the like) were the cause of the burning of Notre Dame. But was it simply an electrical short circuit? Indeed, in all truthfulness, we can affirm that the Livonian language is dead because Grizelda Kristiņa, the last Livonian speaker, passed away in 2013. But is it true that Livonian is extinct because of Kristina’s death? The Livonian language disappeared due to complex historical facts resulting in an insufficient allocation of the needed resources to maintain that language alive. Important resources are allocated today in France, Europe, and other places to the production and consumption of certain goods that we are all too familiar with as to list them here. The protection of cultural patrimony has not found a place on that list for the moment.

The Price

”We must become aware that State policies, and in this case those of the municipality, are far from ideal when it comes to cultural patrimony. Notre Dame is just the tip of the iceberg, churches in Paris are not being maintained; they are collapsing. This is the drama.” stated art historian Jérôme Delaplanche. The president of the Center of National Monuments Philippe Bélaival explained, “If we raise safety standards, restoration costs become too expensive. We need to avoid a situation where too strict security measures result in large restorations becoming even more difficult and rare.” With 14 votes for and 2 against, the small municipality of

Jussy-le-Chaudrier recently decided to tear down its 13th century church, providing one more example of where resources are allocated, or rather where they are not.

The Sadness

September 11th of Cultural Patrimony is the label some media outlets have chosen to refer to the burning of the Cathedral. The blaze of Notre Dame had an effect other than geopolitical changes and surveillance of citizens daily lives. As Victor Hugo put it in his now prophetic novel *The Hunchback of Notre Dame*: “monsters were awoken from their sleep of stones by the flames.” Paris had not been as sad since the Charlie Hebdo and Bataclan killings. This was, however, a sadness of a different kind. Silent multitudes of Parisians and tourists, Christians and non-believers alike gathered around the precinct isolating the Cathedral. There were no victims to mourn nor victimaries to blame. All the sights were at once stuck on the burning monument. People came spontaneously to a place where there was nothing to buy. An unusual feeling of care among these thousands anonymous human beings challenged the now too habitual self-hatred of the human race.